

Dit zegt de Dichter (Albert Verwey) als slotstrophe van een gedicht in strophen: *De Geest van Jacob van Campen*, opgenomen in Verwey's tijdschrift: *De Beweging* van juli 1913. Het is een soort dialoog tussen de Geest van Jacob van Campen en de Dichter (Verwey) waarvan de bedoeling is de beslissing te laken, die in Rotterdam genomen was omtrent de bouw van het nieuwe Raadhuis.

Ze wordt voorafgegaan door een *Gezang uit de verte*, dat luidt:

'Wij kleinen hebben groote rechten:

Wat grooten bouwden, doen wij slechten.

Dan doen wij zelf voor de eeuwen bouwen,

Wij hebben macht en geld en knechten,

Op ons bevel is 't kromme 't rechte:

Gezag en durf slaan elk met blind vertrouwen.'

Duidelijk moge dit *Gezang* niet geheel zijn, het gaat blijkbaar van de gedachte uit dat er kleinen zijn, kleine geesten die afbreken, wat groten, grote geesten bouwden, en daarbij alleen steunen op hun macht, hun geld en hun knechten. En, gezien de aanleiding tot dit *Gezang* doelt het op de Rotterdamse 'kleinen', die inzake de Stadhuisbouw hebben beslist.

De Geest van Jacob van Campen, bouwer van het Amsterdamse Stadhuis vraagt dan naar aanleiding van dit *Gezang*, dat hem toeschijnt uit een kerk te komen:

'Wat dwaas gezang klinkt uit die Kerk

Tot hoon van 't goede en schoone werk

Dat in mijn tijd een elk vereerde?'

en gaat dan voort:

'De domheid zonder kunst of geest

Is wel altijd een macht geweest

Die graag zich tegen 't beetre weerde.'

maar:

'Maar toch verborg ze zich bij ons:

Haar stem was 't onderaardsch gegons

Waarboven wijsheid sprak en leidde.'

en heet het iets verder:

'En nooit voorheen heb ik gehoord

Dat kleinen op hun dwaasheid pochten

En hun ontzinde schoonheidsmoord,

En wat ze afkeuringswaardigs wrochten,